

๑๕

คิด ผิด คิด ใ ห้ มั ้ ได้

(๒)

ดูก่อนสารีบุตร เราย่อมกำหนดรู้ใจของบุคคลบางคนในโลกนี้ว่า บุคคลนี้ปฏิบัติอย่างนั้น ดำเนินชีวิตอย่างนั้น และขึ้นสู่หนทางนั้นแล้ว เบื้องหน้าแต่ตายเพราะกายแตก จักเข้าถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก โดยสมัยต่อมา เราย่อมเห็นบุคคลนั้นหลังจากตายไปแล้ว เข้าถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก แล้วเสวยทุกขเวทนาอันแรงกล้าเผ็ดร้อนโดยส่วนเดียว ด้วยธรรมจักขุอันบริสุทธิ์ ล่วงจักขุของมนุษย์ทั้งหลาย

คิดผิดคิดใหม่ได้ (๒)

๓๒๒

การดำเนินชีวิตให้อยู่รอดปลอดภัยในสังสารวัฏนั้น เราจะต้องรู้เท่าทันอภิสวกิเลส รู้ว่าสิ่งไหนเป็นบุญ สิ่งไหนเป็นบาปอกุศล แล้วดำรงตนให้อยู่ในเส้นทางแห่งบุญ เส้นทางแห่งความดี ความไม่รู้อันเป็นมลทินของชีวิต เพราะถ้าไม่รู้แล้ว จะทำให้เราพลาดพลั้งไปทำบาปอกุศล ทำให้ชีวิตมัวหมองได้ เมื่อไม่รู้ก็ต้องแสวงหาผู้รู้ เข้าไปสอบถามสิ่งที่สงสัย ที่สำคัญคือต้องหมั่นเข้าไปหาผู้รู้ภายใน คือพระธรรมกาย ด้วยวิธีการหยุดใจที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เพื่อแสวงหาความรู้แจ้งที่เกิดจากปัญญอันบริสุทธิ์ และเมื่อเราเข้าถึงผู้รู้แจ้งภายใน เราจะได้รับคำตอบของชีวิตที่สมบูรณ์อย่างแท้จริง

พระลัมมะลัมพุทเจ้า ตรัสกับพระสารีบุตรอัครสาวก เบื้องขวาผู้เลิศด้วยปัญญา มีปรากฏในมหาสีหนาทสูตร ความว่า “ดูก่อนสารีบุตร เราขอมกำหนดรู้ใจของบุคคลบางคนในโลกนี้ว่า บุคคลนี้ปฏิบัติอย่างนั้น ดำเนินชีวิตอย่างนั้น และขึ้นสู่หนทางนั้นแล้ว เบื้องหน้าแต่ตายเพราะกายแตก จักเข้าถึงอบาย ทุกติ วินิบาท นรก โดยสมัยต่อมา เราขอมเห็นบุคคลนั้นหลังจากตายไปแล้ว เข้าถึงอบาย ทุกติ วินิบาท นรก แล้วเสวยทุกขเวทนาอันแรงกล้าเผ็ดร้อนโดยส่วนเดียว ด้วยธรรมจักขุอันบริสุทธิ์ ล่วงจักขุของมนุษย์ทั้งหลาย”

คิด ผิด คิด ใหม่ ได้ (๒)

๓๒๓

การเข้าไปรู้ไปเห็นภพภูมิที่ละเอียดประณีต ไม่ว่าจะเป็น
สุคติภูมิ หรือทุกข์ภูมิ สามารถรู้เห็นได้ด้วยธรรมจักขุ และญาณ-
ทัสสนะของพระธรรมกาย ที่ปราศจากเมฆหมอกคือกิเลสอาสวะ
ผู้ที่รู้เห็นสิ่งเหล่านี้ได้ยังมีอยู่ในโลก แม้พวกเราทุกคนก็สามารถ
ไปรู้ไปเห็นสิ่งเหล่านี้ได้เช่นกัน เมื่อเราเข้าถึงธรรมกายและได้
ศึกษาวิชชาธรรมกาย ก็จะรู้เห็นได้ด้วยตัวเอง เมื่อรู้เองเห็นเอง
ก็จะหายสงสัย ถ้ายังไม่รู้ไม่เห็นก็จะเป็นอย่างพระเจ้าปายาลิ
นั่นเอง

ในคราวที่แล้วได้เล่าว่า แม้พระกุมารกัสสปเถระได้ตอบ
คำถามเรื่องคนตกนรก ไม่ได้รับอนุญาตให้กลับมาบอกคนที่อยู่
ในเมืองมนุษย์ อุปมาเหมือนโจรกำลังจะถูกประหาร ย่อมไม่ได้
รับการปล่อยตัว และคนที่ไปเกิดบนสวรรค์ก็ไม่อยากจะลงมาบอก
เพราะโลกมนุษย์มีกลิ่นเหม็น อุปมาเหมือนคนขึ้นจากหลุมคูถแล้ว
ก็ไม่อยากจะลงไปหลุมคูถนั้นอีก ถึงกระนั้นพระเจ้าปายาลิก็
ยังไม่ยอมแพ้พระเถระ จึงได้ยกปัญหาขึ้นถามอีกว่า

*“ที่พระคุณเจ้ากล่าวทั้ง ๒ ประการนั้นก็พอรับฟังได้
แต่โยมอยากรู้อีกประการหนึ่ง โยมเห็นญาติสาโลหิตเป็นไข

*มก. เล่ม ๑๔ หน้า ๓๗๖

คิดผิดคิดใหม่ได้ (๒)

๓๒๔

คนกลุ่มนี้ใจเขาเป็นบุญกุศลสั่งสมความดีมาตลอดชีวิต เมื่อหมอลงความเห็นว่าเขาป่วยหนักไม่มีโอกาสรอดแน่นอน โยมจึงเข้าไปหาเขาเหล่านั้น ขอร้องว่า “ดูก่อนท่านผู้เจริญ มีสมณพราหมณ์พวกหนึ่งชอบสั่งสอนมนุษย์โดยเอาสุคติโลกสวรรค์เป็นเครื่องล่อว่า บุคคลที่ประกอบการกุศล งดเว้นจากการทำบาปทุกอย่าง เมื่อตายไปแล้วจักได้เกิดเป็นชาวสวรรค์ ชั้นดาวดึงส์ ตัวท่านเองก็เป็นคนชอบทำบุญมากคนหนึ่ง ถ้าหากสวรรค์มีจริง ท่านต้องไปเกิดที่นั่นแน่นอน ถ้าอย่างไรขอท่านกรุณากลับมาบอกด้วยเถิด แล้วเราจะเชื่อว่า สวรรค์นั้นมีจริง สั่งเช่นนี้ไปก็คนๆ ก็ไม่เห็นกลับมากบอกสักคน โยมจึงมั่นใจว่าโลกหน้าไม่มี ลัทธิผู้พูดเกิดขึ้นไม่มี ผลของกรรมดีกรรมชั่วไม่มี”

พระกุมารกัสสปเถระตอบว่า “มหาบพิตรอย่าเพิ่งด่วนสรุปลงความเห็นอย่างนั้น พระองค์ทรงตั้งใจฟังข้อความนี้ก่อน ๑๐๐ ปีของหมู่มนุษย์เท่ากับ วันหนึ่งคืนหนึ่ง ซึ่งเป็นวันคืนที่เป็นทิพย์ของพวกเทวดา ๓๐ ราตรีทิพย์เป็นหนึ่งในเดือนทิพย์ ๑๒ เดือนทิพย์เท่ากับ ๑ ปีทิพย์ และ ๑,๐๐๐ ปีทิพย์ คืออายุของเทวดาชั้นดาวดึงส์ ญาติสาโลหิตของพระองค์ที่เป็นคนดีมีศีลธรรม ครั้นเขาตายจากโลกมนุษย์ มีโอกาสไปอุบัติเป็นเทพชั้นดาวดึงส์ เขาย่อมตื่นตะลึงด้วยทิพยสมบัติอันน่าดูน่าชม เพลิดเพลินอยู่กับสุขที่เป็นทิพย์ซึ่งตนเองได้มาใหม่ๆ แม้จะระลึกถึงคำสั่งของ

คิด ผิด คิด ใหม่ ได้ (๒)

๓๒๕

พระองค์ได้ ย่อมผิดผ่อนว่า รออีกสักวันสองวันก่อน แล้วเราจะ
ย้อนไปบอกพระเจ้าปายาสี เพื่อจะให้พระองค์รับรู้ผลของกรรมดี
ที่มีอยู่จริง ดังที่สมณพราหมณ์พูดไว้ เมื่อเป็นเช่นนั้น มหาบพิตร
จะรอคอยคำบอกเล่าของเทวดาเหล่านั้นได้ไหมเล่า”

พระเจ้าปายาสีถึงกับอุทานว่า “จะรอคอยได้อย่างไรเล่า
พระคุณเจ้า สองสามวันของพวกเขา ก็คงเป็น ๒๐๐-๓๐๐ ปี
ของเรา” ครั้นพูดจบ พระองค์ได้แต่นิ่งเงียบไปชั่วขณะหนึ่ง
เมื่อตั้งหลักได้ ทรงพูดขึ้นว่า “ท่านกัลลปะ ที่ท่านว่ามาเมื่อสักครู่
ก็น่าจะเป็นไปได้ แต่ตัวโยมเองก็ยังสงสัยว่า เทวดามีจริงหรือ
และอย่างที่พระคุณเจ้าบอกว่า เทวดาในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์
มีอายุเท่านี้เท่านี้ จะรู้ได้อย่างไรเล่าพระคุณเจ้า ว่าสิ่งนั้นเป็น
จริงหรือเป็นเท็จ”

พระเถระตอบว่า “มหาบพิตร มีบุรุษคนหนึ่งตาบอด
ตั้งแต่เกิด เขาไม่เคยเห็นสีดำ สีขาว สีเหลือง สีแดง ไม่เคย
เห็นพระจันทร์ พระอาทิตย์ ถ้าเขาพูดว่า พระจันทร์ พระอาทิตย์
สีเขียว สีแดงไม่มี และผู้ที่เห็นสิ่งเหล่านั้นก็ไม่มี บุรุษตาบอด
จะสรุปเช่นนั้นได้ไหมมหาบพิตร” พระเจ้าปายาสีตอบทันทีว่า
“จะสรุปอย่างนั้นไม่ได้ ท่านกัลลปะ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นมีอยู่
และผู้ที่มีตาดีต่างเห็นสิ่งเหล่านั้น มีเพียงคนตาบอดเท่านั้น
ที่ไม่เห็น”

คิด ผิด คิด ใหม่ ได้ (๒)

๓๒๖

พระเถระพูดทันทีว่า “มหาบพิตรก็เปรียบเหมือนคนตาบอดนั้นแหละ เพราะพระองค์ปฏิเสธสิ่งที่ไม่รู้ไม่เห็น ไม่เชื่อว่าเทวดามีจริงหรือเทวดาชั้นดาวดึงส์มีอายุเท่านี้เท่านี้ สภาวะภพภูมิเป็นเช่นนี้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเห็นได้ด้วยมังสัจจะที่เป็นตาเนื้อธรรมดานั้นไม่ได้ แต่สมณพราหมณ์ที่พอใจอยู่ในเสนาสนะอันสงัด เป็นผู้ไม่ประมาทประกอบความเพียรอย่างสม่ำเสมอ จนกระทั่งบรรลุถึงขั้นทิพยจักขุอันบริสุทธิ์ ที่เกินกว่าจักขุธรรมดาของหมู่มนุษย์ สมณพราหมณ์พวกนั้นย่อมแลเห็นทั้งโลกนี้โลกหน้า และสามารถแลเห็นเหล่าสัตว์ผู้จุติหรืออุบัติได้”

พระเจ้าปายาสีถูกเปรียบเหมือนคนตาบอดเช่นนั้น ทรงนั่งอิงไป แต่ยังไม่ยอมจำนน จึงถามเรื่องอื่นต่อไปว่า “สิ่งที่ท่านกล่าวมานั้นก็น่ารับฟัง แต่โยมเห็นสมณพราหมณ์ในโลกนี้ เป็นผู้มีศีลมีธรรมอันงาม ตลอดชีวิตได้สั่งสมแต่คุณความดี เป็นที่เคารพของปวงชนทั้งหลาย แต่สมณพราหมณ์เหล่านั้นดูมีความสุขน้อยกว่าโยมมากมายน่าสงสัย ถึงอย่างนั้นโยมก็เห็นเขาอยากมีชีวิตอยู่ โยมจึงมีความเห็นว่า เมื่อท่านเหล่านั้นรู้แน่แก่ใจว่า ตายแล้วจะได้ไปสู่สุคติโลกสวรรค์แน่นอน ทำไมยังอยากอยู่เป็นมนุษย์ ทำไมไม่รีบดื่มยาพิษหรือเอามีดมาเชือดคอตายจะได้ไปสวดยสุขบนสรวงสวรรค์ ฉะนั้นการที่สมณพราหมณ์

คิด ผิด คิด ใหม่ ได้ (๒)

๓๒๓

เหล่านั้ันยังอยากรมีชีวิตอยู่ ก็น่าจะเป็นเหตุเป็นผลว่า แม้แต่ตัวเองก็ยังไม่แน่ใจว่า เมื่อตายแล้วจะได้ไปบนสวรรค์หรือไม่”

ตราบใดที่ใจยังไม่หยุดนิ่งก็จะสงสัยเช่นนี้แหละ แต่หากบุคคลใดมีใจที่บริสุทธิ์ หยุดนิ่งอยู่ตรงกลาง บุคคลนั้นย่อมจะเห็นทุกสิ่งไปตามความเป็นจริง และจะหายสงสัย จะเกิดกรุณาต่อผู้มีปัญหาเหล่านี้ว่า ช่างน่าสงสารเสียจริง พระเถระที่สงสารอยากจะสงเคราะห์ผู้ไม่รู้ จึงตอบว่า “มหาบพิตร อาตมาจะอุปมาให้ฟัง พราหมณ์คนหนึ่งมีภรรยาสองคน ภรรยาคนหนึ่งมีลูกชายอายุได้ ๑๐ หรือ ๑๒ ขวบ ส่วนภรรยาอีกคนกำลังตั้งครรภ์ใกล้คลอด ต่อมาพราหมณ์สามีเสียชีวิตลง ลูกชายคนโตจึงพูดกับแม่เลี้ยงว่า “ทรัพย์สินสมบัติของพ่อเป็นของฉันทั้งหมด ขอแม่จงมอบมรดกให้ฉันเถิด”

แม่เลี้ยงตอบว่า “ลูกเอ๋ย ขอให้รอก่อนนะลูกนะ ถ้าแม่คลอดน้องเจ้าเป็นชาย ก็จะได้แบ่งกันคนละครึ่ง” ลูกชายฟังเช่นนั้นก็อยากรู้เร็วว่า น้องที่เกิดมาเป็นหญิงหรือชาย สร้างความลำบากใจให้แม่เลี้ยงมาก นางจึงเอามิดแหะท้องของตนเพื่อจะได้รู้ว่าลูกเป็นหญิงหรือเป็นชาย และได้เสียชีวิตลงด้วยการกระทำเช่นนั้น ฉันทใด หากว่ามหาบพิตรจะเกณฑ์ให้สมณพราหมณ์ผู้มีศีลมีธรรมงาม พวกัันรีบฆ่าตัวตายเพื่อจะได้ไป

คิดผิด คิดใหม่ได้ (๒)

๓๒๘

เสวยทิพยสมบัติในสุคติโลกสวรรค์ก็เหมือนเกณฑ์ให้ท่านเหล่านั้นเป็นผู้มงายเหมือนนางพราหมณ์นั้นแหละ สมณพราหมณ์ผู้มีศีลมีธรรม ผู้เป็นบัณฑิต จะเป็นผู้ไม่บ่มผลที่ยังไม่สุกให้สุก แต่ย่อมจะรอผลที่สุกตามกาล ชีวิตของผู้มีศีลนั้นรู้คุณค่าของการเกิดมาเป็นมนุษย์ดังนั้น แม้จะดำรงชีวิตอยู่อีกนานเท่าใด ท่านย่อมมีโอกาสได้สั่งสมบุญมากเท่านั้น และประพุดิตนเป็นประโยชน์เกื้อกูลแก่คนหมู่มากฉนั้น”

พระเจ้าปายาสีฟังคำชี้แจงของพระเถระ รู้สึกพอพระทัยในคำตอบ แต่ยังไม่หมดความสงสัย ยังมีความสงสัยค้างคาใจอีกหลายเรื่อง ซึ่งหลวงพ่อก็จะนำมาเล่าให้ฟังในโอกาสต่อไป สิ่งเหล่านี้ทุกคนคงจะตระหนกอย่างชัดเจนว่า สิ่งที่เรามองไม่เห็น ไม่ได้หมายความว่าสิ่งนั้นไม่มี ผู้รู้ผู้บริสุทธิ์ที่ท่านมีรู้มีญาณยังมีอยู่ และสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่พิสูจน์ได้จริงถ้าเราตั้งใจจะพิสูจน์ เมื่อสงสัยพุทธวาทิก็ต้องพิสูจน์ด้วยพุทธวิธีและการพิสูจน์ที่ดีที่สุด คือการปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงวิชชาธรรมกายแล้วไปค้นคว้าเรื่องเหล่านี้ด้วยตนเอง สิ่งนี้กำลังรอคอยการพิสูจน์จากพวกเราอยู่ เมื่อเราเข้าไปรู้ไปเห็นแล้ว จะได้เกิดกำลังใจในการทำความดีอื่นๆ ขึ้นไป หลวงพ่อก็กำลังรอพวกเราให้มาพิสูจน์กันทั้งโลก เราจะได้หายสงสัย และตั้งใจสร้างบารมีกันให้เต็มทีทุกคน